Польові квіти всміхаються на гірській стежині

«Іде сильний дощ, і стежка буде слизькою», — повідомила моя асистентка. «Чому б вам не відпочити сьогодні?». Зрозуміло, що вона турбується про мене. Однак, подякувавши їй, я продовжила збиратися. Восени в нас — грози, а взимку падає сніг. Авжеж, на те, аби зостатися вдома, можна було навести мільйон причин і відмовок. Та попри це, після того як мій чоловік залишив нас, кожного дня на світанку я виходила з дому, щоби помолитися на його могилі. А повернувшись, готувала йому сніданок і вечерю.

Піднімаючись стежкою по схилу до Бонхянвону і назад, ми з ним часто сердечно розмовляли. Його думки ставали моїми думками, а мої — його. Уздовж дороги до Бонхянвону вишикувалися корейські сосни бонсай, на галявинах під якими навесні розквітають польові квіти. Узимку квітів немає, а навесні вони так рясно цвітуть, немов змагаються між собою. Крокуючи крутим схилом, я зупинялася, щоб уважніше роздивитися трави та квіти. Їхні разючі кольори грайливо переливалися під променями весняного ранкового сонця, зовсім не зважаючи, милуюся я ними чи ні. Перш ніж попрямувати далі доріжкою вгору, я пестила польові квіти, впиваючись очима в їхню красу. Незважаючи на те, що прогулянка була доволі виснажливою, моя душа ставала спокійною, як ті квіти.

Дістався до могили чоловіка, я ретельно перевіряла, чи не проріс серед трави бур'ян і не залишили слідів тварини. Газон на могилі щоразу ставав зеленішим. Сидячи наодинці перед його могилою, я молилася, щоби всі люди у світі були красивими, як ті польові квіти; щоб їх шімджон був таким сильним, як оці сосни; а їхнє життя процвітало й буяло, як галявина літнього дня. Повертаючись назад, я прощалася з

квітами та соснами: «Мої друзі зі світу природи, завтра я знову зустрінуся з вами».

Кожного дня я ходила тією самою стежкою, не зважаючи на мінливу погоду. Були дні, коли відчувала тепло сонячних променів; іноді дув вітер чи ішов дощ, гриміло й спалахували блискавки, а бувало, сніжило так, що все довкола ставало білим.

Упродовж цього трирічного періоду посвяти я згадувала подорожі свого чоловіка Сполученими Штатами Америки, під час яких 1965 року він проїхав майже 6 500 км, а також наші спільні мандрівки дванадцятьма гірськими вершинами Швейцарських Альп, які ми відвідували для молитов і медитацій. Завдяки цій посвяті наша духовна єдність триває й у вічності.

Така шанобліва посвята в пам’ять про померлих батьків є звичною в Кореї, де дотримуються традиції. Старший син, як представник усієї сім’ї, будував маленьку хатину на захід від могили батька чи матері, і жив у ній упродовж трьох років, незалежно від погоди. Він перебував там навіть тоді, коли голодував, не маючи змоги заробляти на життя. Цей трирічний період посвяти символізує перші три роки після нашого народження, коли ми отримуємо сповна любові й турботи від наших батьків, зокрема матері, без яких би не вижили. Час такої посвяти — пора, коли ми визнаємо це і висловлюємо свою вдячність, повертаючи їм цю любов і добро.

Сьогодні багато людей забуває доброту своїх батька і матері. Ті, кому бракує синівської шанобливості до рідних батьків, не здатні зрозуміти Небесного Батька та Істинних Батьків, які проливали сльози через страждання людства. Нині життя людей аж ніяк не пов’язане з Істинними Батьками, вони навіть не знають, що ті живуть на Землі.

Щоби пробудити людей, які мають очі, але не бачать, я як дружина свого чоловіка щодня протягом трьох років від імені всього людства присвячувала себе пам'яті Істинного Батька. Відчайдушно присвячуючи себе, я дала обіцянку своєму чоловікові та всім членам нашого руху у

світі: «Я поверну нам дух перших днів нашої церкви і звершу відродження через дух та істину».

Я мрію про церкву, в якій люди відчуватимуть себе, немов в обіймах матері, церкву, що стане рідним домом, в який їм завжди захочеться повернутися і там залишитися. Це те, про що мріяв мій чоловік. Ушановуючи його, я вирішила присвятити себе Богові та всьому людству значно більше, ніж раніше. Відтоді я ніколи не відпочивала повною мірою.

Згодом, 2015 року, натхненна незворушним серцем чоловіка, я підготувала його подарунок людству. Нехай Премія миру Санхак існує завжди як вічний вияв його відданості побудові миру.

Revision #2
Created 2022-10-16 19:46:46 UTC by andres
Updated 2022-11-03 08:51:20 UTC by andres